

Äg din
story

ANNA ÅKERMAN

ÄG DIN STORY

Äg din
story

ANNA ÅKERMAN

ÄG DIN STORY

Copyright © Anna Åkerman, 2024

Utgiven av FÖRLAGSHUSET SILJANS MÅSAR 2024

Omslag och sättning: Pica Pica design

Tryck: Scandbook, 2024

Första tryckningen

ISBN: 978-91-89773-25-7

www.siljansmasar.com

PROLOG

Bad news is good news

Vem älskar inte en riktigt snaskig historia? Gärna om någon det gått åt helvete för. Bad news is good news. Så är det sedan gammalt, och sedan urminnes tider har vi suttit tätt intill varandra runt lägereldens sprakande lågor, iklädda endast hudar från djur som värmde och skylde våra mest genitala delar. Från dessa tider har vi utvecklats till dagens plattformar som mer eller mindre övergått till platta former och så kallade sociala medier – som är allt annat än sociala och knappt påklädda mer än vår egen mänskliga hud – och i allt annat än en ton som skänker samtalen värme.

Människans historieberättande startade långt innan vi hade ett alfabet att förhålla oss till och över huvud taget kunde skriva. Det säger sig självt: finns det inget att berätta, finns det inget att skriva. Ibland bara vet man vad som kom först av hönan och ägget och av någon märklig, eller inte, anledning var det med stor sannolikhet på grund av pengar, att kunna hålla ordning på städernas ekonomi, som skriften uppstod. Självklart var det också för att man skulle kunna driva in skatter. Om detta är sant, var första skriften således precis lika osexig och oglamorös som deklarationsblanketten fortfarande är när den dimper ner i brevlådan en gång om året.

Ord är makt. Att kunna uttrycka sig väl i både tal och skrift ger fördelar inom livets alla områden. Att på ett begripligt sätt

förmedla vad vi vill och önskar tar oss framåt, och det är precis vad denna bok handlar om, skriven i stunder av sorg,

glädje, frustration, lycka, ilska, kärlek och rädsla. Precis som livet är: en dramatisk, läskig och kittlande bergochdalbana. Men framför allt är den skriven för att den inte fanns där när jag själv behövde den – då när det värsta som skulle kunna hända hände. När jag behövde vägledning genom ångest, vakna nätter och en ovisst framtid. Boken handlar alltså inte om fantastiska framgångar, eller tillika är en beskrivning av fina priser och utmärkelser man ibland eftersträvar som entreprenör. Den handlar rätt och slätt om misslyckanden och motgångar – livets hårda skola, som det tituleras på sociala medier, ofta av samma människor som tror att de är förföljda av otur eller rentav drabbats av en förbannelse.

Dessa livets plågoris kallar jag för välsignelser, oslipade diamanter. Det var nämligen den dagen jag förstod att framgång inte består av en rad fantastiska ageranden och strålande resultat, utan av hanterandet av situationer som gått åt helvete som skapar den riktiga framgången. Då kunde jag börja se de resultat jag alltid strävat efter. Jag hade alltid en plan för att lyckas, men aldrig en plan för att inte misslyckas. Det kan tyckas vara samma sak, men det är en otrolig skillnad. Jag var rädd för ordet ”misslyckas” – motsatsen till att lyckas, liktydigt med att vara förlorad, havererad och, i min egen synonym, oduglig.

Det vi är rädda för, gör vi allt vi kan för att hålla på avstånd. Våra rädslor är vår egen värsta fiende, och vad har vi fått lära oss att vi ska göra med fiender? Keep your friends close and keep your enemy closer. Varför det? Jo, för det vi har närmast oss har vi kontroll över. Vi kan se det, höra det, känna det och

Det vi är rädda för,
gör vi allt vi kan för
att hålla på avstånd.

på så sätt lära oss hantera det. Vi kan räkna ut nästa rörelse och förbereda oss för kommande situationer. Så hanterar vi fienden – om vi är smarta. Men när det kommer till våra rädslor, blir vi ofta riktigt dumma i huvudet. Dem vill vi varken se, höra eller känna. Av någon märklig anledning tycks vi plötsligt tro att de då inte finns – likt ett litet barn som leker tittut bakom sina knubbiga och oskyldiga små händer. Så alla fiender, utom den absolut största, vår egen rädsla, håller vi nära oss. Våra egna rädslor släpper vi helt utom kontroll så att de kan härja fritt och växa sig ännu större, ännu starkare, tills de har oss i ett grepp vi inte har en chans att komma loss ifrån. Vi har målat in oss själva i ett hörn. Grattis!

Där, i det jävla hörnet, upptryckt mot väggen och med händerna hårt pressade mot varsin vägg, började jag i mitt huvud skriva en bok, femte gången gillt. Skillnaden den här gången, eftersom du uppenbarligen håller den i din hand, är att den blev klar – nedskrivnen med riktiga ord, beskrivande känslor. Varför blev den klar just denna gång? Med titel, kapitelindelningar och allt en bok kräver för att vara lönt att publicera i tryckt format och inte bara som några tafatta tröstsökande inlägg på Facebook eller Instagram.

Jag skrev slutet först – så som vi alltid förväntar oss det när vi läser en saga: lyckligt och fridfullt. Och då blev det så mycket enklare att ta mig igenom stålbadet jag stod i – med, ursäkta min rena skånska, dynga upp till halsen och med endast en penna som verktyg. Jag ville på riktigt veta om slutet var sant – att allt hade löst sig, inte bara okej eller på nästan bästa sätt, utan exakt så som jag ville ha det, med detaljer likt slipade små fasetter utformade för att reflektera solens strålar och välsigna ögat med ett perfekt färgspektrum.

Skulle det till ett mirakel för det? Var det vad jag förväntade mig? Övernaturliga fenomen som skulle dyka upp som ett välkommet brev på posten eller rent utav att ett gudomligt ingripande skulle ske? Eller kunde det vara så, att mirakel, egentligen inte är något annat än summan av egna kärleksfulla handlingar i motvind? Bäst att klä sig för storm.

Denna bok är skriven till mig och till dig som ibland tycker livet suger, är orättvist eller rent utav obegripligt. Den är skriven rakt ifrån mitt hjärta, med en touch av både humor, glamour och svordomar – motsatsen till deklaraionsblanketten. Förlåt för det sistnämnda, att jag kommer svära en del, men jag hörde en gång att det finns forskning som visar att personer som svär är mer intelligenta. Någon mer forskning i ämnet ämnar jag inte fördjupa mig i. Men på tal om forskning och vetenskap, bygger denna bok inte på något av det. Den bygger endast på min egen vetenskap, genomlevda situationer och upplevelser – definitivt motsatsen till objektiv. Eftersom jag själv inte gillar att bli tillsagd vad jag ska göra, kommer jag inte en enda gång i boken säga till dig vad DU ska göra. Jag kommer endast berätta min story – vad som fungerat för mig genom livet i situationer som gjort mig rädd, känts hopplösa och verkat vara helt bortom lösning – och jag önskar att du i mina ord ska finna igenkänningsfaktorer och inspiration som ger dig kraft och styrka till nästa kapitel i ditt liv. För en sak är säker, när du läst klart denna bok, kommer du aldrig mer låta någon annan skriva din story.

Oavsett vad du tror att andra tror, finns det bara en story om dig som är den äkta, sanna och riktiga. Äg den.

- *Anna Åkerman*

1

En behövlig paus

Jag tittade snabbt igenom innehållet i resväskan en sista gång innan jag drog igen blixtlåset. Ljudet av metallbitar som går ihop och låser fast innehållet så att det inte ska ha en chans att trilla ut, lät lite annorlunda den här gången mot andra gånger jag stängt resväskan. Förra gången var inför en tjänsteresa till Spanien. Då var ljudet stressande. Jag hade egentligen inte tid och ro att åka, men en av mina största leverantörer bjöd mig till deras årliga event strax utanför Malaga där de har både fabrik och showroom. Inredningsarkitekter från hela världen skulle träffas och ta del av framtidens design och arkitektur. Från Sverige hade de valt ut fyra, och jag var en av dem, så att tacka nej var oavsett orsak inte ett alternativ. Men med facit i hand kunde jag lika gärna stannat i Sverige. Varken den magiska sensommarsolen, de världsberömda inspirationsföreläsarna eller de spektakulära kvällssupéerna fick mig att vara närvarande. Man kan milt uttrycka det som att jag var "all over the place", på ett mycket dåligt sätt.

Men den här gången, sex månader senare, var det lugnande. Som om frihet hade ett ljud örat kunde uppfatta. Tänk att samma lilla blixtlås kan låta så annorlunda. Ljudet var även lite lätt ekande. Rummet var tomt, ja, så när som på två resväskor. De öppna garderoberna i min och Jimmys gemensamma walk in closet gapade tomma. Jämlikt tomma. Ja, lika-lika hade det

alltid varit. Bara för att jag är kvinna, hade jag tydligen inte rätt till en större del av garderoben. Det var på millimetern lika stora ytor till oss båda. Det som var skillnaden mellan de två halvorna var ordningen. Den ena hade i alla år varit strukturerad och färgkoordinerad, medan den andra bjudit på så kallat passionerat kaos. Lite som vänster och höger hjärnhalva, så att berätta vilken sida av garderoben som tillhörde vem, känns som överflödigt information. Det enda spår som nu fanns kvar och berättade att det varit en walk in closet var de tomma och numera opersonliga klädstängerna, som väntade på nya galgar, nya kläder, nya fåfånga själar att tjäna.

Vi hade sovit vår sista natt på herrgården. Flyttlasset gick redan dagen innan – förutom vår säng och så mycket kläder och toalettartiklar som fick plats i två stora resväskor. Om två timmar skulle även sängen hämtas och köras till platsen där vi magasinerat vårt bohag. Det vill säga den del av bohaget som vi tänkte behålla. Resten var sålt eller bortskänkt. För en sak var vi i alla fall säkra på – några arton rum skulle det inte bli i nästa bostad.

Jag är klädd
för storm.

Nästa bostad ja. På något märkligt vis var det just det jag lagt minst fokus på den sista tiden. Det kändes befriande att för en gångs skull, den första i mitt liv, inte ha en plan för mitt nästa hem. Det kändes spännande att vi faktiskt var bostadslösa. Ja, du läste rätt! Vi var bostadslösa. Det som i hela mitt liv, inte bara det vuxna, utan även redan som barn när jag drömde om en stor herrgård som jag kunde vandra runt i, rum för rum, i mina högklackade skor – varit det viktigaste, var plötsligt det minst viktiga. En behaglig känsla av frihet infann sig inombords. En känsla jag längtat efter i många år – först utan

att egentligen vara medveten om det, till att jag började våga smaka på den, tills att jag en dag sa till Jimmy: ”Jag är klar här.” Han blev chockad.

Herrgården hade varit min stora dröm i sexton år, innan vi mirakulöst 2013, fick möjlighet att köpa den orörda gamla fastigheten. Den såg exakt lika fascinerande ut i mina ögon som de övergivna pompösa byggnaderna jag genom åren samlat på mig i bildformat och klistrat in i en liten inbunden bok med röd sidenpärm. Min målbok var den döpt till och det stod med stora bokstäver i svart tusch på bokens framsida. Egentligen var det inte ”en stor och pampig herrgård” i ordens rätta bemärkelse jag längtade efter – det var inte en dröm som drevs av storhetsvansinne att vilja bo större och flottare än medelssvensson. Min stora dröm var att få sätta tänderna i en förfallen herrgård, ta mig an en sovande Törnrosa och väcka henne till liv igen. Vara en räddare. Vägen framåt. Ovissheten. Problemen som på resans gång skulle behöva lösas. Hitta själen i byggnaden och samtala med den. Det var min riktigt djupa, stora och äkta dröm.

Hon befann sig dock i mycket djup sömn. Snarare medvetenlöshet. Massiva stenväggar, kärnvirke och 42 fönster med självdrag gjorde hela skillnaden mellan liv och död. Hon kunde åtminstone andas själv, utan respirator. Men därifrån till att finna hennes själ och kunna samtala med den, var resan lång. Det som en gång varit traktens stolthet, som försörjt hundratals människor inom lantbruk, odling, djurhållning, brännvinsbränneri och allt runt omkring, hade tillåtits falla i någon slags glömska. Två rivningsbeslut hade hon än så länge mirakulöst överlevt, förmodligen tack vare fungerande samveten som i sista sekund insett att det vore ett, gud förbjude, helgerån om denna

kulturskatt plötsligt försvunnit från traktens detaljplanskarta, och att det då blivit uppenbart att beslutet grundat sig på andra intressen än att herrgårdsbyggnaden skulle vara bortom räddning. Inte ens bitande vinterkyla och bus från traktens ungar som lite då och då roade sig med att slå sönder fönsterrutor, fick henne att ge upp. Hon stod pall, likt någon som bestämt sig för att hur hårt det än blåser så faller ni inte mig. Jag är klädd för storm.

Under de sexton år jag hade herrgården som min ”hemliga dröm”, förändrades inte skicket ett dugg. Hon var precis lika mycket eller lite nedgången 2013 som 1997 när jag råkade hamna där tack vare en felkörning på väg till en radiointervju. Det var något otroligt vackert med det nedgångna. Jag fascinerades av det. En smutsig fasad som på något märkligt vis ändå skyddade det vackra. En smutsig fasad som kanske också skrämde bort potentiella spekulanter. En smutsig fasad som vid första anblicken talade för att det förmodligen var en byggnad i ett spektakulärt dåligt skick. Smuts som gömde, dolde och skyddade ...

Kanske ett rivningsbeslut inte var så orimligt i just den betraktarens ögon. Vilken idiot skulle ta sig an en drygt 200 år gammal byggnad på drygt 600 kvadratmeter, som inte hade en tydlig dokumentation om funktioner, ingen fungerande toalett eller ens rinnande vatten? Jo, när man presenterar det så, känns det ganska rimligt att jämma det med marken.

Men min story var en annan. Storyn som jag skrev på varje dag handlade om orörda, pampiga salonger med pardörrar, höga golvsocklar, takrosetter, brädgolv och kakelugnar. Min story handlade om mig, sittandes otaliga timmar i paradrappan i sällskap av en slipmaskin, en burk färg och en pensel som idog-

het skulle hjälpa mig trola bort slitaget som så tydligt visade sig i jacken, hacken och reporna från tunga militärkängor som i flera decennier, helt utan respekt för hantverket, klampat upp och ner för den massiva och vackert utsmyckade trappen.

Min story inkluderade det klassiska och tidsenliga svartvita schackrutiga stengolvet som skulle läggas i entrén, pärlspontspanelen som varsamt skulle restaureras och den dubbla ytterdörren med vackert ovanljus i originalutförande som skulle få stå modell för en ny, eftersom den som satt där var bortom räddning. Min story handlade också om livet som hobbyförfattare – för var det någon gång i livet jag skulle kunna hitta motivation till att skriva mer än bara ett kapitel, så var det väl ändå här, på verandan, med urskogen och den biologiska mångfalden utanför. Öppna pardörrar med vita linnegardiner dansades i vinden, tillsammans med fjärilar, trollsländor och humlor stora som små fåglar – som de blir när de får leva ostört och på sina egna villkor. Verandatrappan, med sitt gjutna pelarräcke, avslöjade att detta

Ett riktigt, äkta hem
består endast av
ett enda rum, och
det ryms i hjärtat.

rum inte alltid varit inbyggt under tak, med stora fönster och dörrar i tjocka murade väggar. En gång i tiden hade det varit en terrass under bar himmel med ett pampigt balustradräcke i vitt.

Det var tydligt. Alla dessa historiska detaljer som gården var full av var det som fick mig förälskad. Knockad.

Stunderna av skrivande och fantiserande var lyckliga och tydligt fyllda med villkorslös kärlek. Men också lite ledsamma. Herrgården stod trots allt och förföll, och skulle eventuellt få ett nytt rivningsbeslut. Återigen orättvist fattat och på helt felaktiga grunder. Men hur ofta sker inte det i vårt samhälle?

Myndighetsutövare som använder sin makt, grundad på vilken sida man råkar ligga på när väckarklockan ringer, för att sedan, när beslutet är verkställt och oåterkalleligt, komma på att det var fel sida man råkat vaknat på just den morgonen.

Tredje gången gillt. Det skulle hon förmodligen inte överleva. Eller så skulle någon köpa upp fastigheten och bara slita ut all viktig historia – respektlöst slita ut hennes hjärta och själ – för att det skulle vara mer kostnadseffektivt att förse byggnaden med nya material än att varsamt ta hand om de gamla. Det gjorde ont i mitt hjärta och i min själ, precis som det gör när de yttre krafterna känns övermäktiga vår egen förmåga.

Ändå kunde jag tydligt förnimma mig om känslan i min egen kropp. Den som distinkt gjorde sig påmind varje gång jag närmade mig ett levnadskall. Dynamisk och oåterkallelig. Herrgården skulle räddas, till vilket pris som helst. Allt annat vore att vanhelga syftet med byggnadsvård och framtidens betydelsefulla hållbarhetsarbete.

Under de mer än tio år vi faktiskt bodde på gården, jag och Jimmy, tror jag att både den och jag läkte och blev hela. Tillsammans. Det där riktiga hemmet jag alltid drömt om och längtat efter, hade jag fått, till slut. Så den där dagen i slutet på sommaren 2023, när jag vaknade och kände att jag var klar på herrgården, tror jag att även herrgården var klar med mig! Vi var klara med varandra. Vi hade haft en 26 år lång relation. Det var dags att gå vidare på var sitt håll med den kärleksfulla insikten att ett hem nödvändigtvis inte behöver omfattas av arton rum och salonger. Ett riktigt, äkta hem består endast av ett enda rum, och det rymms i hjärtat. Och det tog jag med mig, därav att det inte gjorde mig något att vi var tillfälligt bostadslösa. I sinnet var jag hemma.

Den där platsen och resan vi gjorde tillsammans kommer för evigt för mig vara symbolen för att allt är möjligt. Och nu väntade nya äventyr och nya möjligheter. Med endast min livskamrat och en resväska som sällskap. En paus. Det var det vi köpt en biljett till. Inte till själva föreställningen utan faktiskt till pausen. Min första teori hade varit att jag behövde en paus från livet. Fast vid närmre eftertanke behövde jag en paus TILL livet. FÖR livet. Behovet av att förstå hur saker och ting hängde ihop pockade på. Hur kunde framgång plötsligt transformeras till motgång och misslyckanden? Varför tillät jag min inre frid att tvärt förvandlas till outhärdligt mentalt kaos? Och på vilket sätt kunde denna värsta storm av negativa känslor och panikångest leda till något gott? Nya möjligheter?

Jobbet som väntade var stort. Kanske det största jag någonsin offererat. Kunden var jag själv och uppdraget krävde en tidsmaskin, likt den uppfinnaren Dr Emmet Brown designade i 80-talsklassikern *Tillbaka till framtiden*. Plötsligt såg jag fram emot att åter möta tjejen som ljög om att hon också, likt alla andra, hade en Takanodress – som i själva verket var en sponsorad joggingdress med reklamtryck, inte ens i närheten av att stavas Takano. Eller hon som skräckslagen tog mod till sig att lifta med ett polisfordon mitt i natten, efter att ha blivit jagad av en bil vars avgaser tydligt luktade hot och fara. Men också den mycket unga mamman som instinktivt bestämde sig för att hennes barn under deras uppväxt aldrig skulle utsättas för berusade föräldrar.

Har du någonsin känt att livet glider dig ur händerna? Att dina misslyckanden definierar dig mer än dina framgångar? "Äg din story" av Anna Åkerman är boken som vänder upp och ner på dessa tankar och ger dig verktygen att återta kontrollen över ditt liv.

Bad News is Good News

Från de uråldriga lägereldarnas sprakande lågor till dagens blinkande skärmar på sociala medier, har människans lust att berätta historier om motgångar och triumfer alltid varit central. Anna Åkerman tar dig med på en resa genom hennes egna livserfarenheter - fyllda av sorg, glädje, frustration och lycka.

Omfamna misslyckanden

Äg din story är inte bara en bok om att övervinna hinder, utan en hyllning till misslyckandets konst. Anna visar oss att verklig framgång inte handlar om en obruten kedja av triumfer, utan om hur vi hanterar våra misslyckanden. Hon utmanar oss att se våra motgångar som välsignelser, oslipade diamanter som formar oss till de personer vi är menade att vara.

Låt Anna Åkermans ord vägleda dig genom livets berg- och dalbana. När du har läst klart "Äg din story" kommer du aldrig mer låta någon annan skriva din historia.

Ta kontroll. Äg din story.